

[Ib Christensen]

Derfor er det vores opfattelse, at vi må have vores forhandlings- og aftalefrihed tilbage, og vi kan her påberåbe os Storbritanniens øjensynlige manglende vilje til at indordne sig under en fælles EF-fiskeripolitik. Det er Storbritannien, der har blokeret for mulighederne for at nå frem til en enig EF-fiskeripolitik, og det er altså en dokumentation for, at medlemskabet af EF ikke har gavn timer dansk fiskeri, hvad fiskerne også i vidt omfang nu erkender.

Hvis man skal operere med indførelse af en licensordning – hvad vi vil være imod – er det spørgsmålet: hvem skal have disse licenser? Her må tanken ledes hen på andre områder, hvor der er begrænsede ressourcer. Der er mange her i tinget, som beklager, at de vilkår, man har givet for privat udnyttelse af olie- og naturgasforekomster i Nordsøen, har været alt for favorable, da man i sin tid afstod de danske rettigheder på det område. Det er da temmelig ulogisk, at man så ikke, når der nu måske af nødvendighed, måske fordi det bliver dikteret, skal gennemføres nogle rationeringer, kvotabegrænsninger, licensordninger, på samme måde tager den samfundsmæssige merværdi ind, som kommer i kraft af, at der her bliver tale om et knaphedsgode. Det synes jeg er værd at overveje, hvis eller når et egentligt licenssystem skal indføres.

Vi forstår godt fiskernes desperation, og det er med rette blevet sagt, at det ikke er deres skyld. Der er nogle, der anklager fiskerne for bare samvittighedsløst at fiske løs, men det er folk, der ikke kender til de vilkår, som erhvervet har. Det er politisk bestemte forhold, der har gjort, at fiskerne er i den situation, de er i, og det er de forhold, jeg her har nævnt, der har spillet afgørende ind. Det er en dokumentation af faren for et frit erhverv, skadeligheden økonomisk og ressourcemæssigt ved en vild og overdreven subsidieringspolitik som den, der her er tale om. Vi kender mønsteret fra værftsindustrien, fra stålindustrien, som vi diskuterede i fredags, og som sagt fra landbruget. Jeg vil endda sige, at det er jo sådan, at der siden 1. januar er fri etableringsret inden for EF, når det drejer sig om landbruget, men her er der altså ikke tale om, at man vil gøre Nordsøen til et EF-hav, hvor danske fiskere kan fiske i fri konkurrence med andre EF-landes fiskere.

Det, man kan sige til fiskerne, er, at det er uklogt af dem at anvende blokadevåbenet, således som det er sket. Selv om det er i desperation, de gør det, er det uklogt og for dømmeligt at anvende fysisk blokade. På den anden side er det svært at bebrejde dem, at de gør det, når det viser sig, at det giver resultat. Vi havde jo ikke haft de forslag på bordet i dag, som vi om lidt skal forhandle, hvis ikke fiskerne havde lavet blokade. Det er jo sandheden. Derfor må anklagen igen falde tilbage på folketinget for, at det giver efter for pression. At man så heller ikke har løst problemerne, men forkvaklet dem, er naturligvis en anden side af sagen. Derfor mener vi, at vejen frem må være en afvikling af subsidieringsordningerne. Vi må tilbagetage vores forhandlingsrettigheder, og det kan vi gøre med den begrundelse, at det ikke har været muligt at nå frem til en fælles EF-fiskeripolitik, som Danmark overhovedet kan leve med som EFs største fiskerination, og vi må genforhandle hele problemet om kvoteringerne i den baltiske fiskerikommission.

Nu talte statsministeren om det for dømmelige i at fiske i rørt vand på en usaglig måde. Det, jeg forstår regeringen gør, er at fiske i rørt vand på en såkaldt saglig måde, dvs. at man kommer med nogle forslag efter pression, at man kommer med nogle forslag, som jeg ikke tror på løser fiskeriets problemer, og at man i øvrigt har forsøgt i tide at gøre fiskerne opmærksomme på de problemer, som fiskeriet kommer ud for.

Men altså, en afvikling af subsidierne, en tilbagetagen af de forhandlingsrettigheder, Danmark har givet afkald på, en selvstændig dansk fiskeripolitik og en genforhandling af kvoterne må være den vej, der er perspektiv i. Den politik, der lægges op til fra regeringens side, er der ikke perspektiv i.

Kurt Hansen (VS):

Fremskridtspartiets dobbeltmoral i forbindelse med blokadesagerne har vist med al ønskelig tydelighed markeret sig i forbindelse med lige netop fiskerihistorien. Vi har set, hvordan fremskridtspartiet tidligere har været drivkraften i at få kriminaliseret strejkeretten, når arbejderklassen brugte den for at forsvare sine hævdyndne rettigheder. Vi har set, hvordan det lykkedes fremskridtspartiet at få den daværende socialdemokratiske ord-